

1

PORTOCALE, PIERSICI ȘI LĂMÂI VERZI... CE SURPRIZĂ!

– A cumpărat cineva, în sfârșit, fosta casă DiLaurentis, anunță mama lui Emily Fields. Era sâmbătă după-amiază, și doamna Fields stătea la masa din bucătărie, cu ochelarii cu lentile bifocale cocoțați pe nas, și studia calmă facturile.

Emily simți că-i vine înapoi pe nas coca-cola cu vanilie din care tocmai bea.

– Cred că s-a mutat acolo și o fată de vârsta ta, continuă doamna Fields. Aveam de gând să le las astăzi coșul de bun-venit. Nu vrei tu să-l duci în locul meu? o întrebă, arătându-i spre monstruoziitatea împachetată în celofan, aflată pe masă.

– Dumnezeu, mamă, *nu!* sări Emily.

De anul trecut de când ieșise la pensie ca învățătoare la școala primară, mama lui Emily se transformase în Comitetul de primire neoficial din Rosewood. Aduna un milion de lucruri diverse – fructe uscate, obiecte din alea plate din cauciuc pe care le foloseai la desfăcutul borcanelor, găinușe

din ceramică (mama lui Emily era obsedată de găini), un ghid al hotelurilor din Rosewood și alte chestii – într-un imens coș de bun-venit, împletit din nuiete. Era o mamă tipică pentru suburbii, minus SUV-ul. Mașinile astea i se păreau ostentative și prea lacome de benzină, motiv pentru care, în locul lor, conducea un oh-atât-de-practic Volvo de tip camionetă.

Doamna Fields se ridică și-și trecu degetele prin părul deteriorat de clor al lui Emily.

– Te-ar deranja tare dacă te-ai duce tu, scumpo? Sau s-o trimit pe Carolyn?

Emily aruncă o privire spre sora ei, Carolyn, cu un an mai mare decât ea, care stătea tolănită pe divanul La-Z-Boy din micul birou și se uita la televizor, la *Dr. Phil*. Pe urmă, clătină din cap.

– Nu, lasă. Mă duc eu.

Sigur, Emily se văicărea uneori, iar din când în când chiar își dădea ochii peste cap. Însă adevărul era că, dac-o ruga mama ei, Emily făcea orice-i cerea. Avea aproape numai note maxime, era de patru ori campioană a statului la înot, stilul delfin, și o fată foarte ascultătoare. Îi venea cât se poate de ușor să respecte regulile și cerințele.

În plus, în adâncul sufletului ea își cam *dorea* un pretext să revadă casa lui Alison. Cu toate că toți ceilalți din Rosewood începuseră să se împace cu dispariția lui Alison, de la care trecuseră trei ani, două luni și douăsprezece zile, cu Emily lucrurile nu stăteau la fel. Chiar și după atâta vreme, nu putea să vadă – fie și în treacăt – anuarul de clasa a șaptea,

fără să-i vină să se facă ghem. Câteodată, în zilele ploioase, Emily recitea vechile bilețele primite de la Alison, pe care le strânsese într-o cutie de adidași, sub pat. Păstrase chiar și o pereche de reiați Citizen, pe care i-o împrumutase Alison, pe un umerăș de lemn din șifonierul ei, chiar dacă acum îi rămăseseră mici. Își petrecuse ultimii ani de singurătate în Rosewood tânjind după o altă prietenă ca Ali, însă probabil că n-avea să-și mai găsească vreuna. Nu fusese ea, Ali, prietena perfectă, dar, cu toate cusururile ei, tot era greu de înlocuit.

Emily își îndreptă spinarea și luă cheile Volvo-ului din cârligul de lângă telefon.

– Mă întorc repede, mai strigă, în timp ce închidea ușa după ea.

Primul lucru pe care-l văzu când opri în fața vechii case în stil victorian a lui Alison, din capătul străzii cu o vegetație foarte bogată, fu un imens morman de fleacuri pe trotuar și un afiș mare pe care scria GRATIS! Concentrându-și privirea, își dădu seama că multe lucruri fuseseră ale lui Alison: chiar recunoscuse vechiul fotoliu din dormitorul lui Ali, cu tapițeria de catifea albă, exagerat de bombată. Familia DiLaurentis se mutase de-acolo cu aproape nouă luni în urmă. Se pare că mai lăsase câteva lucruri în urma sa.

Parcă în spatele unui uriaș camion Bekins pentru mutări, după care coborî din Volvo.

– Hopa! șopti, străduindu-se să-și împiedice tremurul buzei de jos. Sub fotoliu erau mai multe teancuri de cărți soioase. Se lăsă pe vine și le examinează cotoarele. *Semnul roșu*

*al curajului*¹. *Print și cerșetor*. Își aminti că le citise în clasa a șaptea, iar la orele de engleză ale domnului Pierce discutaseră despre simbolism, metafore și deznodământ. Dede-subt mai erau și alte cărți și niște caiete vechi. În apropierea cărților erau două cutii pe care scria HAINELE LUI ALISON și respectiv MACULATURA LUI ALISON. Dintr-o cutie ieșea o panglică albastră cu roșu. Emily trase un pic de ea. Era o medalie câștigată de ea la înot în clasa a șasea, pe care o lăsase acasă la Alison într-o zi, când inventaseră un joc numit Zeițele Sexului Olimpian.

– O vrei?

Emily țâșni în picioare. În fața ei era o fată înaltă și slăbănoagă, cu pielea cafenie și un păr creț, răzvrătit, șaten-închis. Purta o bluză galbenă fără mâneci – una dintre bretele îi căzuse de pe umăr și lăsase la vedere breteaua portocaliu cu verde a sutienului. Emily nu era sigură, dar i se părea că avea și ea un sutien identic pe-acasă. Era de la Victoria's Secret și avea mici portocale, piersici și lămâi verzi peste tot în dreptul... ăăă... sânilor.

Medalia îi alunecă din mâini și căzu zornăind pe caldarâm.

– Hm, nu, zise, aplecându-se repede s-o ridice.

– Poți să iei orice. N-ai văzut afișul?

– Nu, zău, e OK.

Fata îi întinse mâna.

¹ Roman al scriitorului american Stephen Crane (*The Red Badge of Courage*), considerat de critici ca fiind una dintre cele mai importante și influente lucrări literare având ca subiect Războiul Civil american.

– Maya St. Germain. Tocmai m-am mutat aici.

– Eu...

Vorbele i se înecară în gât.

– Eu sunt Emily, izbuti în cele din urmă să se prezinte, apucându-i mâna și strângându-i-o. I se părea de-a dreptul formal să-i strângă mâna unei fete... nici nu era sigură dacă mai făcuse vreodată așa ceva. Se simțea un pic cam amețită. Poate din cauză că nu mâncase destule Cheerios cu miere și nuci la micul dejun?

Maya arată spre lucrurile de pe trotuar.

– Poți să-ți imaginezi că toate porcăriile astea erau în camera mea? A trebuit să le scot pe toate de una singură. A fost nașpa.

– Mda, toate astea au fost ale lui Alison, zise Emily, în șoaptă.

Maya se aplecă să examineze câteva dintre romanele broșate. Își potrivi la loc breteaua pe umăr.

– Este o prietenă de-a ta?

Emily șovăi cu răspunsul. *Este?* Ce, Maya nu auzise de dispariția lui Ali?

– Hm, a *fost*. Demult. Împreună cu o gașcă de alte fete de pe-aici, îi explică Emily, omițând partea cu răpirea, sau asasinarea, sau cine știe ce i s-o fi întâmplat lui Alison, lucruri insuportabile pentru imaginația ei. În clasa a șaptea, adăugă. Acum eu trec într-a unșpea, la Rosewood Day.

Școala urma să înceapă după weekend. La fel și antrenamentele la înot, ceea ce însemna trei ore de bazin zilnic. Emily nici măcar nu voia să se gândească la asta.

– Și eu merg la Rosewood! replică Maya, zâmbind larg. Se lăasă să cadă pe vechiul fotoliu al lui Alison, iar arcurile acestuia scârțâiră. Cât timp am zburat încoace cu avionul, părinții mei n-au vorbit despre altceva, decât despre norocul pe care-l am eu să fiu elevă la Rosewood și cât de diferit o să fie față de școala mea din California. Adică, pun pariu că voi nu aveți mâncare mexicană, așa-i? Vreau să spun, mâncare mexicană *bună*, cum este cea cali-mexicană. Noi aveam așa ceva la autoservirea școlii, și, *mmm*, tare bună mai era. O să trebuiască să mă obișnuiesc cu Taco Bell.¹ *Gorditas*² de la ei mă fac să vomit.

– Aha, zâmbi Emily. Fata asta chiar că vorbea mult. Mda, recunosc apoi, mâncarea e cam nașpa.

Maya țâșni în sus de pe fotoliu.

– Ar putea să fie o întrebare ciudată, din moment ce abia te-am cunoscut, dar te-ar deranja să mă ajuți să car restul lăzilor până sus, în camera mea? Și arată spre câteva lăzi Crate&Barrel, aflate într-un camion.

Emily făcu ochii mari. Să intre în fosta cameră a lui Alison? Totuși, ar fi fost complet nepoliticos dac-ar fi refuzat-o, nu-i așa?

– Hm, sigur că nu, rosti cu glasul tremurător.

În antreu mirosea încă a săpun Dove și a flori uscate: exact ca atunci când locuia acolo familia DiLaurentis. Emily se opri la ușă și așteptă ca Maya să-i dea instrucțiuni, chiar

¹ Rețea americană de restaurante.

² Specialitate mexicană, constând într-o lipie cu diferite umpluturi, în general de carne tocată, legume crude și sosuri.

dacă putea să ajungă și legată la ochi în fosta cameră a lui Ali, din capătul culoarului de la etaj. Pretutindeni erau cutii și lăzi, și doi ogari cenușii italieni, slăbănogi, chelălăiau de după un grilaj, în bucătărie.

– Nu-i lua în seamă, o liniști Maya, pornind să urce treptele spre camera ei și împingând ușa cu șoldul – purta niște pantaloni de bumbac moale.

Uau, arată la fel, se gândi Emily, intrând în cameră. Dar, de fapt, nu arăta la fel: Maya instalase patul demn de o regină într-un alt colț, avea un imens monitor cu ecran plat pentru computer pe birou și-și lipise postere peste tot, acoperind vechiul tapet înflorat al lui Alison. Totuși, *ceva* îi dădea aceeași senzație, ca și cum spiritul lui Alison ar fi plutit încă pe-acolo. Emily se simți amețită și, căutând să se sprijine de ceva, se rezemă de perete.

– Pune-o unde vrei, îi zise Maya.

Emily își adună puterile, se sprijini pe propriile-i picioare, se duse să lase cutia lângă pat, după care privi în jur.

– Îmi plac posterele tale, comentă ea. În cea mai mare parte, erau cu trupe de muzică: M.I.A. Black Eyed Peas, Gwen Stefani, într-o uniformă de majoretă. O ador pe Gwen, adăugă.

– Mda, zise Maya. Prietenul meu e obsedat de ea. Justin îl cheamă. E din San Francisco, de unde sunt și eu.

– Aha. Am și eu un prieten, răspunse Emily. Îl cheamă Ben.

– Mda? Maya se așeză pe pat. Cum e? se interesă.

Emily încercă să-și aducă în minte imaginea lui Ben, iubitul pe care-l avea de patru luni. Se văzuseră cu două zile

în urmă: se uitaseră la DVD-ul cu *Doom*, acasă la ea. Mama lui Emily stătuse, firește, în camera de-alături și, din când în când, își strecura capul pe ușă și-i întreba dacă aveau nevoie de ceva. Fuseseră buni prieteni o vreme, făcând parte tot anul din același lot de natație. Toți colegii lor le spusese că era cazul să se cupleze, așa că se conformaseră.

– E super, răspunse în cele din urmă.

– Și de ce nu mai ești prietenă cu fata care a locuit aici? vru să știe Maya.

Emily își dădu după urechi șuvițele de păr blond-roșcat. Uau! Așadar, Maya chiar *nu* știa de Alison; dar, dacă Emily ar fi început să vorbească despre ea, era posibil s-o podidească plânsul... ceea ce ar fi părut ciudat. De-abia o cunoscuse pe fata asta, pe Maya.

– M-am îndepărtat încetul cu încetul de toate prietenele mele din clasa a șaptea, răspunse. Toată lumea s-a schimbat mult, cred.

Asta era o afirmație eufemistică. Dintre celelalte prietene bune ale lui Emily, Spencer se transformase într-o variantă și mai și a deja hiperbolizatului său ego; Aria se mutase brusc cu familia în Islanda, în toamna de după dispariția lui Alison, iar penibila-dar-adorabila Hanna devenise total *ne*penibilă și *ne*adorabilă, fiind acum o cățea desăvârșită. Hanna și cu actuala ei prietenă cea mai bună, Mona Vanderwaal, se transformaseră total în vara dintre clasa a opta și a noua. Mama lui Emily o zărise recent pe Hanna intrând în Wawa, supermarketul din apropiere, și-i povestise apoi fiicei ei că fosta ei prietenă arăta „ca o târfă, mai ceva decât

Paris Hilton”. Emily n-o mai auzise niciodată pe mama ei folosind cuvântul *târfă*.

– Știu ce-nseamnă să te îndepărtezi, confirmă Maya, hâțânându-se pe pat. Păi, cu iubitul meu cum e? E atât de înspăimântat c-o să-l las baltă, acum, că sunt la celălalt capăt al Americii! E ca un copil.

– Eu și iubitul meu suntem în lotul de natație, așa că ne vedem tot timpul, replică Emily, căutând din ochi un loc pe care să se așeze și ea. *Poate prea tot timpul*, adăugă în sinea ei.

– Faci înot? se miră Maya. O examinează din cap până-n picioare, ceea ce o făcu pe Emily să se simtă un pic cam ciudat. Pun pariu că ești foarte bună, remarcă fata. Ai umeri perfecți.

– A, nu știu, zise Emily, înroșindu-se și sprijinindu-se de un birou din lemn alb.

– Da, da! confirmă Maya, zâmbind. Și... dacă tot ești așa de sportivă, asta înseamnă c-o să mă omori dacă fumez un pic de iarbă?

– Ce, chiar acum? Emily făcu ochii mari. Și părinții tăi?

– S-au dus până la băcănie. Iar fratele meu... e pe-aici, pe undeva, dar pe el nu-l interesează.

Maya scotoci sub saltea și scoase de-acolo o tabacheră Altoids. Deschise fereastra, care era chiar lângă patul ei, scoase jointul pe geam și-l aprinse. Fumul ieși în curte, încovrigându-se într-un nor pâcios în jurul coroanei unui stejar mare.

Maya își trase în cameră mâna în care ținea țigara.

– Vrei un fum?

Emily nu încercase în viața ei să fumeze iarbă: mereu trăise cu impresia că părinții ei și-ar fi *dat seama* cumva, mirosindu-i părul sau obligând-o să facă pipi într-un recipient, ori ceva asemănător. Dar, în clipa în care Maya își desprinsese cu grație *joint*-ul dintre buzele de culoarea cireșei, i se păru sexy. Emily își dori să arate și ea la fel de sexy.

– Hm, OK, zise, apropiindu-se de Maya și luând *joint*-ul din mâna ei. Măinile li se atinseră și privirile li se întâlniră. Maya avea ochii verzi spre gălbui, ca de pisică. Lui Emily începu să-i tremure mâna. Avea emoții. Totuși, își duse țigara la gură și trase foarte puțin, ca și cum ar fi sorbit coca-cola cu vanilie printr-un pai.

Numai că aroma nu era ca de coca-cola cu vanilie. Se simți de parc-ar fi inhalat mireasma unui borcan plin cu mirodenii expirate. Începu să tușească răgușit.

– Hopa! exclamă Maya, luându-i înapoi țigara. E prima dată?

Emily nu mai putea să respire, așa că doar încuviință din cap, icnind. Mai hârâi de câteva ori, străduindu-se să tragă aer proaspăt în piept. În cele din urmă, simți cum oxigenul îi pătrunde din nou în plămâni. Și, în timp ce Maya își întorcea brațul, Emily zări o cicatrice lungă și albă, întinzându-se tocmai până la încheietură. *Hopa!* Pe pielea ei cafenie, arăta ca un șarpe albinos. Dumnezeuule, probabil că intrase deja în transă.

Deodată, se auzi un zăngănit puternic. Emily sări ca arsă. Apoi auzi din nou zgomotul.

– Ce-i asta? întrebă, încă respirând cu greutate.

Maya mai trase un fum și clătină din cap.

– Muncitorii. Abia suntem de o zi aici, și ai mei au început deja cu renovările, îi explică. Dar te-ai speriat de-a binelea... ai crezut c-a venit poliția? Te-au mai săltat până acum?

– Nu! Emily izbucni în râs, atât de ridicol i se părea gândul. Maya zâmbi și expiră fumul.

– Ar trebui să plec, hârâi Emily.

Maya se pleoști.

– De ce?

Emily se foi pe pat.

– I-am zis mamei c-o să trec pe-aici doar pentru un minut. Dar ne vedem marți, la școală.

– Super, încuviință Maya. Poate ai vrea să-mi arăți și mie împrejurimile?

– Sigur, acceptă Emily, zâmbind.

Maya zâmbi la rândul ei și-și flutură degetele în semn de rămas-bun.

– Te descurci să găsești ieșirea?

– Cred că da. Emily își mai roti o dată privirea prin camera lui Alison – pardon, a *Mayei* – după care coborî tropăind scara mult-prea-familiară.

Ieși la aer curat și scutură un pic din cap, trecu de lucrurile lui Alison aflate pe trotuar, se sui în mașina părinților și de-abia atunci observă pe bancheta din spate coșul din partea Comitetului de primire. *Dă-l naibii*, își zise, și-l strecură între fostul fotoliu al lui Alison și cutiile pline de cărți. *Oricum, cui îi trebuie ghidul hanurilor din Rosewood? Maya locuiește deja aici.*

Și, deodată, Emily fu bucuroasă că era așa.